

דרורה דקל / סאהר מיעארי - זיכרון ובית

הכוונה העומדת מאחורי ההצבה היא בעצם דיבור על זיכרונות אישיים וקולקטיביים.

אצל דרורה אלה שיירים של עיסוקה במהלך השנים בשואה, כבת לדור שני.

כאן היא מעלה דימויים מוכרים מעבודותיה- העורב השחור, כלב הזאב, והברוש, כזרי אבל וזיכרון.

אצל סאהר הדימוי של הבית הוא חלק מעיסוקו בדור בוני הארץ הערבים, בוני הנוף המקומי, שהאתוס הישראלי בחר להפוך אותם לשקופים.

הבתים בעבודה נשארים ריקים ונטושים ומתוכם מבליח אור של סיכוי לשינוי.

הבית של דרורה הוא בית נשכח, בית שנאלצו לנטוש אותו.

אצל סאהר שעבד כפועל בנין הבית נבנה לאחר ולא לו.